Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (fjärde avdelningen)

den 26 september 2024*

”Överklagande – Institutionell rätt – Europaparlamentets ledamöter – Medlemsstaternas officiella meddelande om namnen på de valda ledamöterna – Parlamentets befogenheter – Begäran om fastställelse av immunitet – Rättsakter som inte kan bli föremål för en talan om ogiltigförklaring”

I mål C-600/22 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol, som ingavs den 16 september 2022,

Carles Puigdemont i Casamajó, Waterloo (Belgien),

Antoni Comín i Oliveres, Waterloo,

företrädda av P. Bekaert, S. Bekaert, advocaten, och G. Boye, abogado,

klagande,

i vilket de andra parterna är:

Europaparlamentet, företrätt av N. Görlitz, T. Lukácsi och J.-C. Puffer, samtliga i egenskap av ombud,

svarande i första instans,

Konungariket Spanien, företrätt av A. Gavela Llopis, i egenskap av ombud,

intervenient i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden C. Lycourgos samt domarna O. Spineanu-Matei, J.-C. Bonichot (referent), S. Rodin och L.S. Rossi,

generaladvokat: M. Szpunar,

* Rättegångsspråk: engelska.

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

och efter att den 11 april 2024 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Carles Puigdemont i Casamajó och Antoni Comín i Oliveres har i sitt överklagande yrkat att domstolen ska upphäva den dom som meddelades av Europeiska unionens tribunal den 6 juli 2022, Puigdemont i Casamajó och Comín i Oliveres/parlamentet (T-388/19, EU:T:2022:421) (nedan kallad den överklagade domen). Genom denna dom avvisade tribunalen deras respektive talan om ogiltigförklaring av instruktionen av den 29 maj 2019 från Europaparlamentets talman om att neka dem tillgång till den särskilda mottagningstjänst och den hjälp som erbjuds tillträdande parlamentsledamöter samt tillfällig ackreditering (nedan kallad instruktionen av den 29 maj 2019) och talmannens vägran att tillerkänna dem ställning som parlamentsledamöter, vilken återfinns i skrivelsen av den 27 juni 2019 (nedan kallad skrivelsen av den 27 juni 2019) (nedan gemensamt kallade de omtvistade rättsakterna).

Tillämpliga bestämmelser

Valakten

2 I artikel 5 i akten om allmänna direkta val av företrädare i Europaparlamentet (EGT L 278, 1976, s. 5), vilken är bifogad rådets beslut 76/787/EKSG, EEG, Euratom av den 20 september 1976 (EGT L 278, 1976, s. 1), i dess lydelse enligt rådets beslut 2002/772/EG, Euratom av den 25 juni 2002 och av den 23 september 2002 (EGT L 283, 2002, s. 1) (nedan kallad valakten) föreskrivs följande:

”1. Den femårsperiod för vilken [parlamentets] ledamöter valts skall börja då den första sessionen öppnas efter varje val.

…

2. [Parlamentets] ledamöter(s) mandattid skall börja och sluta vid samma tidpunkt som den period som avses i punkt 1.”

3 I artikel 8 i valakten föreskrivs följande:

”Om inte annat följer av bestämmelserna i denna akt skall valförfarandet i varje medlemsstat genomföras enligt de nationella bestämmelserna.

Dessa nationella bestämmelser, vilka eventuellt kan beakta nationella särdrag i medlemsstaterna, får inte inkräkta på valsystemets proportionella karaktär.”

4 Artikel 12 i valakten har följande lydelse:

”[Parlamentet] skall pröva företrädarnas behörighet. I detta syfte [skall parlamentet beakta de] valresultat som medlemsstaterna officiellt har tillkännagivit och avgöra sådana tvister som kan uppkomma på grund av bestämmelserna i denna akt[,] dock inte tvister som uppkommer på grund av nationella bestämmelser som akten hänvisar till.”

5 Artikel 13 i valakten har följande lydelse:

”1. En plats blir vakant när mandatet för en ledamot av [parlamentet] upphör på grund av att han begär sitt entledigande, avsätts eller avlider, eller på grund av att mandattiden löper ut.

2. Om inte annat följer av de övriga bestämmelserna i denna akt, skall varje medlemsstat fastställa lämpliga förfaranden för hur en plats som blir vakant skall besättas under återstoden av den femårsperiod som avses i artikel 5.

3. Om det uttryckligen fastställs i en medlemsstats lagstiftning när mandattiden för en ledamot av [parlamentet] löper ut, skall dennes mandat upphöra i enlighet med bestämmelserna i denna lagstiftning. De behöriga nationella myndigheterna skall underrätta [parlamentet] om detta.”

Arbetsordningen

6 Artikel 3 i parlamentets arbetsordning för nionde valperioden (2019–2024) (nedan kallad arbetsordningen), som har rubriken ”Prövning av behörighet”, har följande lydelse:

”1. Efter allmänna val till [parlamentet] ska dess ordförande (härefter kallad talman) uppmana de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna att utan dröjsmål meddela parlamentet namnen på de valda ledamöterna, så att alla ledamöter kan tillträda sitt uppdrag i parlamentet från och med öppnandet av det första sammanträdet efter valet.

Samtidigt ska talmannen göra dessa myndigheter uppmärksamma på de relevanta bestämmelserna i [valakten] och uppmana dem att vidta de åtgärder som är nödvändiga för att undvika oförenlighet med uppdraget som ledamot av [parlamentet].

2. Varje vald ledamot vars namn meddelats parlamentet ska, innan han eller hon tillträder sitt uppdrag som ledamot, avge en skriftlig förklaring om att han eller hon inte innehar något uppdrag som är oförenligt med uppdraget som ledamot av [parlamentet], enligt vad som avses i artikel 7.1 eller 7.2 i [valakten]. Efter allmänna val ska denna förklaring om möjligt avges senast sex dagar före parlamentets första sammanträde efter valet. Fram till dess att ledamöternas behörighet har prövats eller beslut fattats beträffande en eventuell tvist, ska ledamöterna, förutsatt att de undertecknat den ovannämnda skriftliga förklaringen, tillträda sitt uppdrag i parlamentet och i dess organ, och ha alla de rättigheter som följer av uppdraget.

Om det, genom ett faktaunderlag som kan verifieras i källor som är tillgängliga för allmänheten, konstateras att en ledamot innehar ett uppdrag som är oförenligt med uppdraget som ledamot av [parlamentet], enligt vad som avses i artikel 7.1 eller 7.2 i [valakten], ska parlamentet på grundval av information från talmannen förklara platsen vakant.

3. Med utgångspunkt i ett betänkande från det ansvariga utskottet ska parlamentet omgående genomföra en behörighetsprövning och avgöra giltigheten i varje enskild ny ledamots mandat,

samt eventuella tvister som hänvisas till parlamentet till följd av bestämmelserna i akten av den 20 september 1976 med undantag av sådana tvister som enligt den akten exklusivt regleras av de nationella bestämmelser som akten hänvisar till.

Utskottets betänkande ska grunda sig på det officiella meddelandet från de enskilda medlemsstaterna om det samlade valresultatet, med namnen på de valda kandidaterna och deras ersättare samt en rangordning baserad på valresultatet.

Giltigheten i en ledamots mandat får inte bekräftas förrän ledamoten har avgett de skriftliga förklaringar som följer av denna artikel och bilaga I till arbetsordningen.

…”

7 Artikel 5 i arbetsordningen, med rubriken ”Immunitet och privilegier”, har följande lydelse:

”…

2. Parlamentet ska vid utövandet av sina befogenheter i frågor som rör immunitet och privilegier verka för att upprätthålla parlamentets integritet som en demokratisk lagstiftande församling och säkerställa ledamöternas oberoende när dessa utför sitt uppdrag. Parlamentarisk immunitet är inte en ledamots personliga privilegium, utan en garanti för hela parlamentets och dess ledamöters oberoende.

…”

8 I artikel 7 i arbetsordningen, med rubriken ”Fastställelse av immunitet och privilegier”, föreskrivs följande:

”1. Om det finns misstankar om att en ledamots eller en före detta ledamots immunitet och privilegier redan har kränkts eller kan komma att kränkas av en medlemsstats myndigheter, får en begäran lämnas in om att parlamentet i enlighet med artikel 9.1 ska besluta om huruvida någon kränkning av denna immunitet och dessa privilegier kan förväntas eller redan har skett.

2. En sådan begäran om fastställelse av immunitet och privilegier får inlämnas i synnerhet om det anses att omständigheterna skulle utgöra en administrativ eller annan begränsning av ledamöternas rörelsefrihet under resan till eller från parlamentets mötesplats, eller en administrativ eller annan begränsning av ett yttrande som gjorts eller en röst som avlagts under utförandet av uppdraget som ledamot, eller om dessa omständigheter skulle omfattas av artikel 9 i protokoll nr 7 om Europeiska unionens immunitet och privilegier.

3. En begäran om fastställelse av en ledamots immunitet och privilegier ska inte vara tillåtlig om en begäran om upphävande eller fastställelse av den ledamotens immunitet redan har mottagits avseende samma sakförhållanden, oavsett om den tidigare begäran ledde till ett beslut eller inte.

4. En begäran om fastställelse av en ledamots immunitet och privilegier ska inte längre behandlas om en begäran om upphävande av den ledamotens immunitet tas emot avseende samma sakförhållanden.

5. Om ett beslut har fattats om att inte fastställa en ledamots immunitet och privilegier, får ledamoten undantagsvis begära omprövning av beslutet genom att lägga fram nya bevis i enlighet

med artikel 9.1. Begäran om omprövning ska vara otillåtlig om talan väckts mot beslutet enligt artikel 263 [FEUF], eller om talmannen anser att de nya bevis som har lagts fram inte är tillräckligt underbyggda för att motivera en omprövning.”

9 I artikel 8 i arbetsordningen, som har rubriken ”Brådskande åtgärder av talmannen för att bekräfta immuniteten”, anges följande:

”1. Om en ledamot grips eller får sin rörelsefrihet begränsad på ett sätt som uppenbart kränker hans eller hennes immunitet och privilegier, får talmannen, i brådskande fall och efter samråd med det ansvariga utskottets ordförande och föredragande, själv ta initiativ till att bekräfta ledamotens immunitet och privilegier. Talmannen ska meddela utskottet detta och informera parlamentet.

2. När talmannen använder sig av de befogenheter som han eller hon tilldelas i punkt 1, ska utskottet ta upp talmannens initiativ till behandling vid påföljande utskottssammanträde. Om utskottet anser det nödvändigt får det utarbeta ett betänkande som läggs fram för parlamentet.”

10 I artikel 9 i arbetsordningen, som har rubriken ”Immunitetsförfaranden”, föreskrivs följande:

”1. Varje begäran ställd till talmannen från en i en medlemsstat behörig myndighet om upphävande av en ledamots immunitet, eller från en ledamot eller en före detta ledamot om fastställelse av immunitet och privilegier, ska tillkännages i kammaren och hänvisas till ansvarigt utskott.

2. Med den berörda ledamotens eller före detta ledamotens godkännande får begäran lämnas in av en annan ledamot, som ska få företräda ledamoten eller före detta ledamoten i alla faser av förfarandet.

Den ledamot som företräder den berörda ledamoten eller före detta ledamoten får inte delta i utskottets beslut.

3. Utskottet ska utan dröjsmål, men med hänsyn till hur komplicerade de olika ärendena är, pröva varje begäran om upphävande av immunitet och varje begäran om fastställelse av immunitet och privilegier.

4. Utskottet ska lägga fram ett förslag till motiverat beslut, i vilket utskottet ska rekommendera huruvida en begäran om upphävande av immuniteten eller en begäran om fastställelse av immunitet och privilegier ska bifallas eller avslås. Ändringsförslag är inte tillåtliga. Om ett förslag förkastas ska motsatt beslut anses fattat.

5. Utskottet får uppmana den berörda myndigheten att förse utskottet med alla upplysningar och preciseringar som det anser sig behöva för att kunna ta ställning till om immuniteten ska upphävas eller fastställas.

6. Den berörda ledamoten ska ges möjlighet att höras och att lämna in allt skriftligt material som han eller hon anser relevant för utskottets ställningstagande.

Den berörda ledamoten får inte vara närvarande då begäran om upphävande eller fastställelse av hans eller hennes immunitet diskuteras, förutom vid det möte då ledamoten hörs.

Utskottets ordförande ska inbjuda ledamoten att höras och ange datum och klockslag för ett sådant möte. Den berörda ledamoten får avsäga sig rätten att höras.

En ledamot som efter inbjudan inte infinner sig till mötet ska anses ha avsagt sig rätten att höras, såvida han eller hon inte meddelar förhinder att delta vid det datum och klockslag som föreslagits och anför skälen för detta. Utskottets ordförande ska besluta huruvida ett sådant meddelande om förhinder ska godtas med hänsyn till de anförda skälen. Den berörda ledamoten kan inte överklaga det beslutet.

Om utskottets ordförande godkänner meddelandet om förhinder ska han eller hon inbjuda den berörda ledamoten att höras vid ett nytt datum och klockslag. Om den berörda ledamoten inte heller hörsammar denna andra inbjudan ska förfarandet fortsätta utan att ledamoten hörs. Inga ytterligare meddelanden om förhinder eller begäranden om att få höras får därefter godtas.

7. Om en begäran om upphävande eller fastställelse av immunitet hänför sig till flera gärningar, får var och en av dessa gärningar bli föremål för ett enskilt beslut. I utskottets betänkande får det i undantagsfall föreslås att upphävandet eller fastställelsen av immuniteten endast ska beröra åtalet och att ledamoten, så länge som det inte finns någon lagakraftvunnen dom varken kan gripas, anhållas, häktas eller utsättas för någon annan åtgärd som skulle förhindra honom eller henne att utföra sitt uppdrag som ledamot av Europaparlamentet.

8. Utskottet får avge ett motiverat yttrande om huruvida myndigheten i fråga kan anses behörig och huruvida den begäran myndigheten har ingett kan anses tillåtlig, men utskottet får under inga omständigheter uttala sig i skuldfrågan, eller på annat sätt yttra sig över det riktiga i att väcka åtal för de uttalanden eller handlingar som tillskrivs ledamoten, inte ens vid tillfällen där utskottet genom prövning av en begäran erhåller detaljerad kunskap i fallet.

9. Utskottets förslag till beslut ska tas upp på föredragningslistan till det första sammanträdet efter det att förslaget lagts fram. Inga ändringsförslag får läggas fram till detta förslag.

Det är endast tillåtet att debattera skälen för och emot varje enskilt förslag om att upphäva eller upprätthålla immunitet eller fastställa immunitet eller privilegier.

Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 173 får den ledamot vars immunitet eller privilegier det är fråga om inte yttra sig i debatten.

Omröstning om betänkandets förslag till beslut ska ske vid det första omröstningstillfället efter det att debatten avslutats.

Efter behandling i kammaren ska särskild omröstning ske om varje enskilt förslag i betänkandet. Om ett förslag förkastas ska motsatt beslut anses ha fattats.

10. Talmannen ska omedelbart meddela parlamentets beslut till den berörda ledamoten och till den behöriga myndigheten i berörd medlemsstat och begära att talmannen hålls underrättad om utvecklingen och om rättsliga avgöranden i de relevanta förfarandena. När talmannen erhåller denna information ska denne, vid behov efter att ha hört ansvarigt utskott, underrätta parlamentet på det sätt han eller hon finner mest lämpligt.

11. Utskottet ska vid behandlingen av dessa ärenden och eventuella handlingar det tar emot iaktta strikt sekretess. Utskottet ska alltid behandla begäranden som avser immunitetsförfaranden inom stängda dörrar.

12. Parlamentet ska endast behandla sådana begäranden om upphävande av en ledamots immunitet som medlemsstaternas straffrättsliga myndigheter eller ständiga representationer skickat till parlamentet.

13. Utskottet ska fastställa principer för tillämpningen av denna artikel.

14. Alla förfrågningar som en behörig myndighet gör beträffande omfattningen av ledamöternas immunitet och privilegier ska behandlas i enlighet med bestämmelserna ovan.”

11 I artikel 4.1 i bilaga I till arbetsordningen, som har rubriken ”Uppförandekod för [parlamentets] ledamöter avseende ekonomiska intressen och intressekonflikter”, anges följande:

”Av öppenhetsskäl ska [parlamentets] ledamöter, med personligt ansvar, lämna in en förklaring om ekonomiska intressen till talmannen före utgången av parlamentets första sammanträdesperiod efter ett Europaval (eller, under valperioden, inom 30 dagar efter det att ledamoten tillträtt sitt mandat i Europaparlamentet) och då använda den blankett som [denna institutions presidium] antagit enligt artikel 9. Ledamöterna ska informera talmannen om alla förändringar som inverkar på deras förklaring senast i slutet av den månad som följer på den månad då förändringarna skedde.”

Den spanska vallagen

12 I artikel 224 i Ley orgánica 5/1985 de Régimen Electoral General (överordnad lag 5/1985 om allmän valordning) av den 19 juni 1985 (BOE nr 147, av den 20 juni 1985, s. 19110) (nedan kallad den spanska vallagen) fastställs följande:

”1. La Junta Electoral Central [(den centrala valmyndigheten, Spanien)] ska senast den tjugonde dagen efter valen räkna samman rösterna på nationell nivå, fördela platserna i förhållande till alla kandidaturer och tillkännage vilka som valts.

2. De kandidater som valts ska, inom fem dagar från det att de har tillkännagetts, vid [den centrala valmyndigheten] svära eller lova att respektera Constitución española [(den spanska konstitutionen)]. Efter utgången av denna frist ska [den centrala valmyndigheten] förklara att platserna för de parlamentsledamöter … som inte har svurit eller lovat att respektera [den spanska konstitutionen] är vakanta och upphäva alla de rättigheter och privilegier som skulle kunna tillkomma dessa personer på grund av deras uppdrag till dess att de har avlagt denna ed.

…”

Bakgrund till tvisten

13 Bakgrunden till tvisten beskrivs i punkterna 13–36 i den överklagade domen. De kan, försåvitt de är relevanta för förevarande dom, sammanfattas enligt följande.

14 Carles Puigdemont i Casamajó var ordförande för Generalitat de Cataluña (Kataloniens regionförvaltning, Spanien) och Antoni Comín i Oliveres var ledamot av Gobierno autonómico de Cataluña (den autonoma regionen Kataloniens regering, Spanien) vid tidpunkten då Ley 19/2017 del Parlamento de Cataluña, reguladora del referéndum de autodeterminación (lag 19/2017, av Kataloniens parlament, om folkomröstning om självbestämmande) av den 6 september 2017 (DOGC nr 7449A, av den 6 september 2017, s. 1) och Ley 20/2017 del Parlamento de Cataluña, de transitoriedad jurídica y fundacional de la República (lag 20/2017, av Kataloniens parlament, om republikens rättsliga och konstituerande övergång) av den 8 september 2017 (DOGC nr 7451A, av den 8 september 2017, s. 1) antogs, samt då folkomröstningen om självbestämmande hölls, den 1 oktober 2017, enligt den förstnämnda av dessa lagar, vars bestämmelser under tiden hade upphävts enligt ett beslut av Tribunal Constitucional (Författningsdomstolen, Spanien).

15 Till följd av att nämnda lagar antagits och nämnda folkomröstning hållits inledde Ministerio fiscal (åklagarmyndigheten, Spanien), Abogado del Estado (statsadvokaten, Spanien) och det politiska partiet VOX ett straffrättsligt förfarande mot bland annat klagandena, som de menade gjort sig skyldiga till ”ohörsamhet” och ”otillbörligt användande av allmänna medel”.

16 Genom beslut av den 9 juli 2018 konstaterade Tribunal Supremo (Högsta domstolen, Spanien) att klagandena hade avvikit, till följd av deras flykt från Spanien, och vilandeförklarade det straffrättsliga förfarandet fram till dess att de återfunnits.

17 Klagandena valdes vidare, i samband med parlamentsvalet i Spanien den 26 maj 2019, in på listan för koalitionen Lliures per Europa (Junts) (Fria för Europa (Tillsammans)), på vilken de stod överst. Denna lista erhöll två platser i parlamentet.

18 Genom instruktionen av den 29 maj 2019 gav parlamentets talman en instruktion till institutionens generalsekreterare om att neka samtliga kandidater som hade valts i Spanien tillträde till ”välkomstbyn” (*welcome village*) och till den hjälp som institutionen tillhandahåller nyvalda parlamentskandidater (nedan kallad den särskilda mottagningstjänsten) och att skjuta upp deras ackreditering fram till dess att den officiella bekräftelsen på att de i enlighet med artikel 12 i valakten hade valts. Klagandena fick alltså inte tillgång till den särskilda mottagningstjänsten och nekades tillträde till ”välkomstbyn” samt ackreditering och ett tillfälligt passerkort.

19 Den 13 juni 2019 antog den centrala valmyndigheten ett beslut om ”[t]illkännagivande av valda ledamöter till Europaparlamentet i det val som anordnats den 26 maj 2019” (nedan kallat tillkännagivandet av den 13 juni 2019). I tillkännagivandet av den 13 juni 2019 angavs att den centrala valmyndigheten, i enlighet med artikel 224.1 i den spanska vallagen och med beaktande av uppgifterna i de konsoliderade sammanräkningar som lämnats in av samtliga provinsiella valmyndigheter, hade vidtagit en ny sammanräkning av rösterna på nationell nivå, fördelat platserna i förhållande till alla kandidaturer och tillkännagivit namnen på de kandidater som valts, däribland klagandena. I tillkännagivandet av den 13 juni 2019 angavs även att de valda kandidaterna skulle avlägga eden om att respektera den spanska konstitutionen, såsom krävs enligt artikel 224.2 i den spanska vallagen, den 17 juni 2019.

20 Genom en skrivelse av den 14 juni 2019 begärde klagandena att parlamentets talman skulle iaktta det resultat av valet som hölls den 26 maj 2019 som angetts i tillkännagivandet av den 13 juni 2019, dra tillbaka sin instruktion av den 29 maj 2019, så att de kunde få tillträde till parlamentets lokaler och få tillgång till den särskilda mottagningstjänsten, och att, från och med den 2 juli 2019, som

var den dag då det första plenarsammanträdet efter valet den 26 maj 2019 skulle öppnas, låta dem inta sina platser i parlamentet och åtnjuta de rättigheter som följer av uppdraget som parlamentsledamot.

21 Den 15 juni 2019 avslog rannsakningsdomaren vid Tribunal Supremo (Högsta domstolen) en ansökan från klagandena om att dra tillbaka de nationella arresteringsorder som de spanska straffrättsliga domstolarna hade utfärdat mot dem för att de skulle kunna dömas inom ramen för det straffrättsliga förfarande som anges i punkt 15 ovan.

22 Den 17 juni 2019 överlämnade den centrala valmyndigheten en lista till parlamentet över de kandidater som hade valts i Spanien (nedan kallat meddelandet av den 17 juni 2019). Klagandenas namn fanns inte med där.

23 Den 20 juni 2019 nekade den centrala valmyndigheten klagandena möjligheten att genom skriftlig förklaring avgiven vid en notarie i Belgien, eller via ombud utsedda genom notariebestyrkt handling upprättad i Belgien, avlägga den ed om att respektera den spanska konstitutionen som krävs enligt artikel 224.2 i den spanska vallagen, med motiveringen att denna skulle avläggas personligen vid den centrala valmyndigheten.

24 Samma dag översände den centrala valmyndigheten ett beslut till parlamentet i vilket den konstaterade att klagandena inte hade avlagt eden om att respektera den spanska konstitutionen och förklarade, i enlighet med artikel 224.2 i den spanska vallagen, att de platser som klagandena hade tilldelats i parlamentet var vakanta och att alla de rättigheter och privilegier som skulle tillkomma dem på grund av deras uppdrag tillfälligt hade upphävts till dess att de avlagt denna ed (nedan kallat meddelandet av den 20 juni 2019).

25 Genom en skrivelse av den 20 juni 2019 begärde klagandena att parlamentets talman i enlighet med artikel 8 i arbetsordningen brådskande skulle vidta alla åtgärder för att bekräfta deras immunitet och privilegier och särskilt att han skulle fastställa denna immunitet och dessa privilegier, slå fast att de nationella arresteringsorder som riktats mot dem stred mot deras immunitet och privilegier enligt artikel 9 i protokoll (nr 7) om Europeiska unionens immunitet och privilegier (nedan kallat protokollet om immunitet och privilegier), slå fast att artikel 9 andra stycket i detta protokoll skyddar parlamentsledamöterna mot alla rättsliga restriktioner av deras rätt att fritt röra sig som kan hindra dem från att uppfylla de formaliteter som är nödvändiga för att de ska kunna tillträda sitt uppdrag och, slutligen, omedelbart översända sitt beslut till de behöriga spanska myndigheterna.

26 Genom skrivelse av den 24 juni 2019 upprepade klagandena varje begäran som de tidigare hade framställt i sina skrivelser av den 14 och den 20 juni 2019, vilka inte ännu hade besvarats.

27 Genom skrivelse av den 27 juni 2019 svarade talmannen på skrivelserna av den 14, den 20 och den 24 juni 2019, och angav i huvudsak att han inte kunde behandla klagandena som framtida ledamöter av parlamentet, eftersom deras namn inte fanns med på den lista över valda kandidater som officiellt hade meddelats av de spanska myndigheterna.

28 Klagandena väckte den 28 juni 2019 talan om ogiltigförklaring som registrerades under målnummer T-388/19. Denna talan var riktad dels mot instruktionen av den 29 maj 2019, dels mot flera akter som de menade fanns i skrivelsen av den 27 juni 2019, nämligen, för det första, talmannens vägran att beakta resultatet av valet den 26 maj 2019, för det andra, talmannens förklaring att den plats som tilldelats respektive klagande var vakant, för det tredje, talmannens

vägran att tillerkänna klagandena rätten att tillträda sitt uppdrag, utöva mandatet som parlamentsledamot och inta sina platser i parlamentet från och med öppnandet av det första sammanträdet efter valet den 26 maj 2019 och, för det fjärde, talmannens vägran att brådskande ta initiativ till att bekräfta deras immunitet och privilegier i enlighet med artikel 8 i arbetsordningen.

29 Samma dag ingav klagandena även en ansökan om interimistiska åtgärder, vilken registrerades under målnummer T-388/19 R, i syfte att utverka uppskov med verkställigheten av, för det första, talmannens beslut att inte beakta de resultat av valet till parlamentet den 26 maj 2019 som officiellt tillkännagivits av Konungariket Spanien och det efterföljande beslutet att beakta en annan, ofullständig lista över valda ledamöter, som tillkännagivits den 17 juni 2019 av de spanska myndigheterna, för det andra, talmannens beslut att anse att meddelandet av den 20 juni 2019 fråntar tillkännagivandet av klagandena som valda parlamentsledamöter dess verkan och, för det tredje, parlamentets beslut att inte, i enlighet med artikel 3.2 i den interna arbetsordningen, garantera klagandena deras rätt att inta sina platser i parlamentet och dess avdelningar med fullt åtnjutande av sina rättigheter från det att plenarsammanträdet öppnas till dess att de bestridanden som framförts vid parlamentet och de spanska myndigheterna hade avgjorts. Klagandena begärde även att parlamentet skulle föreläggas att vidta alla nödvändiga åtgärder, inbegripet bekräftelse av deras privilegier och immunitet enligt artikel 9 i protokollet om immunitet och privilegier, för att göra det möjligt för dem att tillträda sina uppdrag redan vid öppnandet av det första sammanträdet efter valet.

30 Genom e-postmeddelande av den 10 oktober 2019 riktade parlamentsledamoten Diana Riba i Giner i klagandenas namn en begäran till parlamentets talman, som hade valts den 3 juli 2019, samt till ordföranden och vice ordföranden för parlamentets utskott för rättsliga frågor. Denna begäran härrörde från 38 parlamentsledamöter av olika nationaliteter och tillhörande olika politiska partier, däribland henne själv, och syftade bland annat till att parlamentet i enlighet med artikel 9 i arbetsordningen skulle fastställa klagandenas parlamentariska immunitet, vilken föreskrivs i artikel 9 första och andra styckena i protokollet om immunitet och privilegier.

31 Den 14 oktober 2019 utfärdade rannsakningsdomaren vid brottmålsavdelningen vid Tribunal Supremo (Högsta domstolen) en nationell arresteringsorder, en europeisk arresteringsorder och en internationell arresteringsorder mot Carles Puigdemont i Casamajó för att han skulle dömas inom ramen för det straffrättsliga förfarande som anges i punkt 15 ovan. Samma arresteringsordrar utfärdades mot Antoni Comín i Oliveres den 4 november 2019. Carles Puigdemont i Casamajó och Antoni Comín i Oliveres häktades i Belgien den 17 oktober respektive den 7 november 2019 och frisläpptes villkorligt samma datum.

32 Genom två likalydande skrivelser av den 10 december 2019, varav den ena var riktad till Diana Riba i Giner och den andra till de 38 parlamentsledamöterna, angav parlamentets talman att han, i avsaknad av ett officiellt meddelande från de spanska myndigheterna om att klagandena hade valts, inte kunde betrakta dem som parlamentsledamöter.

33 I dom av den 19 december 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), slog domstolen bland annat fast att en person som officiellt har förklarats vald till parlamentet, men som inte har tillåtits att uppfylla vissa krav enligt nationell rätt efter en sådan förklaring eller att bege sig till parlamentet för att delta i dess första session, ska anses åtnjuta immunitet enligt artikel 9 andra stycket i protokollet om immunitet och privilegier.

34 Genom beslut av den 1 juli 2019, Puigdemont i Casamajó och Comín i Oliveres/parlamentet (T-388/19 R, EU:T:2019:467), avslog tribunalens ordförande den ansökan om interimistiska åtgärder som nämns i punkt 29 ovan och förklarade att frågan om rättegångskostnader skulle anstå.

35 Genom beslut av den 20 december 2019, Puigdemont i Casamajó och Comín i Oliveres/parlamentet (C-646/19 P(R), EU:C:2019:1149), upphävde domstolens vice ordförande det beslut som meddelats av tribunalens ordförande den 1 juli 2019 (T-388/19 R, EU:T:2019:467), återförvisade målet till tribunalen och förklarade att rättegångskostnaderna skulle anstå.

36 Till följd av domen av den 19 december 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), meddelade parlamentets talman vid plenarsammanträdet den 13 januari 2020 att parlamentet skulle beakta att klagandena hade valts till ledamöter av parlamentet med verkan från den 2 juli 2019 (nedan kallat beaktandet av den 13 januari 2020).

37 Den 20 februari 2020 ingav klagandena en talan om ogiltigförklaring av den skrivelse av den 10 december 2019 som parlamentets talman hade riktat till Diana Riba i Giner. Målet registrerades som nummer T-115/20.

38 Genom beslut av den 19 mars 2020, Puigdemont i Casamajó och Comín i Oliveres/parlamentet (T-388/19 R-RENV, EU:T:2020:114), fastslog tribunalens ordförande efter överklagande av beslutet av den 20 december 2019, Puigdemont i Casamajó och Comín i Oliveres/parlamentet (C-646/19 P(R), EU:C:2019:1149), att det, med hänsyn till beaktandet av den 13 januari 2020, inte längre fanns anledning att pröva ansökan om interimistiska åtgärder och förklarade att rättegångskostnaderna skulle anstå.

39 Genom den överklagade domen avvisade tribunalen den talan som nämns i punkt 28 ovan med motiveringen att den var riktad mot rättsakter mot vilka talan om ogiltigförklaring inte kan väckas med stöd av artikel 263 FEUF.

Förfarandet vid domstolen och parternas yrkanden

40 Klagandena har genom sitt överklagande yrkat att domstolen ska

– upphäva den överklagade domen,

– återförvisa målet till tribunalen eller, i andra hand, ogiltigförklara de omtvistade rättsakterna, och

– förplikta parlamentet och Konungariket Spanien att ersätta rättegångskostnaderna eller, i andra hand, besluta att frågan om rättegångskostnader ska anstå.

41 Parlamentet har yrkat att domstolen ska

– ogilla överklagandet, och

– förplikta klagandena att ersätta rättegångskostnaderna i målet om överklagande.

42 Konungariket Spanien har yrkat att domstolen ska

– avvisa överklagandet eller, i andra hand, ogilla det, och

– förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna.

Prövning av överklagandet

43 Till stöd för överklagandet har klagandena åberopat fyra grunder. Genom sin första grund har klagandena ifrågasatt de grunder på vilka tribunalen avvisade deras yrkanden om ogiltigförklaring av de omtvistade rättsakterna med motiveringen att de inte hade förändrat klagandenas rättsliga ställning. Genom den andra grunden har de i andra hand yrkat att domstolen ska ompröva sin praxis från domen av den 30 april 2009, Italien och Donnici/parlamentet (C-393/07 och C-9/08, EU:C:2009:275), och har, för det fall domstolen inte omprövar denna praxis, gjort gällande att artikel 12 i valakten är rättsstridig. Genom den tredje grunden har klagandena kritiserat skälen till att tribunalen fann att den omständigheten att parlamentets talman inte hade tagit ett brådskande initiativ för att bekräfta deras immunitet och privilegier, med stöd av artikel 8 i arbetsordningen, inte kunde bli föremål för en talan om ogiltigförklaring. Genom den fjärde grunden har klagandena slutligen kritiserat tribunalen för att den slog fast att deras argument för att överklaga talmannens påstådda vägran att meddela det behöriga utskottet klagandenas begäran om fastställelse av immunitet och privilegier var riktat mot en obefintlig rättsakt, eftersom de berörda personerna inte hade framställt någon sådan begäran med stöd av artiklarna 7 och 9 i arbetsordningen.

Huruvida överklagandet kan tas upp till sakprövning

Parternas argument

44 Konungariket Spanien har i första hand gjort gällande att överklagandet ska avvisas i sin helhet, på grund av att det inte uppfyller kraven i artikel 256.1 första stycket FEUF samt i artikel 168.1 d och artikel 169.2 i domstolens rättegångsregler, eftersom det inte på ett tillräckligt klart och tydligt sätt har angetts på vilka punkter den överklagade domen ifrågasätts och de rättsliga grunderna för överklagandet. Konungariket Spanien har även gjort gällande att överklagandet endast upprepar de grunder och argument som redan har anförts vid tribunalen, vilket innebär att det i själva verket utgör en begäran om omprövning av den talan som ingetts till tribunalen, vilket faller utanför domstolens behörighet inom ramen för ett överklagande.

45 Parlamentet och Konungariket Spanien har även, i sina argument som framförts som svar på de olika grunder som klagandena har anfört, gjort gällande att dessa grunder till stor del inte kan tas upp till sakprövning.

Domstolens bedömning

46 Även om klagandenas inlagor förvisso delvis liknar en begäran om omprövning av den talan som förts vid tribunalen och på flera ställen framstår som oklara och överflödiga, kan det konstateras att klagandena i överklagandet i dess helhet, liksom i huvudargumentationen till stöd för var och en av grunderna för överklagandet, nämner de kritiserade punkterna i den överklagade domen och på ett tillräckligt tydligt sätt redogör för de rättsliga argument genom vilka de avser att ifrågasätta dessa punkter.

47 Under dessa omständigheter konstaterar domstolen, i motsats till vad Konungariket Spanien har gjort gällande, att överklagandet i dess helhet inte strider mot kraven i artikel 256.1 första stycket FEUF samt i artikel 168.1 d och artikel 169.2 i rättegångsreglerna. Det gör inte heller de argument som anförts till stöd för var och en av grunderna för överklagandet.

48 Härav följer att parlamentets och Konungariket Spaniens yrkanden om att avvisa överklagandet inte kan godtas.

Prövning i sak

Den första grunden

– *Parternas argument*

49 Klagandena har genom den första grunden gjort gällande att tribunalen i den överklagade domen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning, mot bakgrund av artikel 263 FEUF och artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan), till en felaktig rättslig kvalificering och till olika missuppfattningar, när den fann att de omtvistade rättsakterna inte kunde bli föremål för en talan om ogiltigförklaring av det skälet att de inte hade medfört någon förändring av klagandenas rättsliga ställning.

50 Vad för det första gäller skrivelsen av den 27 juni 2019 kritiserar klagandena huvudsakligen tribunalen för att ha slagit fast att parlamentets talman var skyldig att beakta meddelandena av den 17 och den 20 juni 2019, vilka återspeglade de spanska myndigheternas ståndpunkt att klagandena inte tillhörde de valda ledamöterna på grund av att de inte hade avlagt eden om att respektera den spanska konstitutionen enligt artikel 224.2 i den spanska vallagen, och inte resultatet av den 13 juni 2019, som återspeglar rösterna från valet den 26 maj 2019. I detta avseende är den överklagade domen behäftad med felaktig rättstillämpning och missuppfattning, eftersom den är grundad på uppfattningen att meddelandena av den 17 och den 20 juni 2019 återspeglar resultatet av valet den 26 maj 2019.

51 Klagandena har gjort gällande att de enligt artikel 5.1 i valakten i vilket fall som helst hade rätt att tillfälligt inta sina platser tillsammans med de övriga parlamentsledamöterna från och med det sammanträde som öppnades den 2 juli 2019, även om deras befogenheter ännu inte hade kontrollerats. Antagandet av beaktandet av den 13 januari 2020 bekräftar denna tolkning.

52 Enligt klagandena gjorde tribunalen sig även skyldig till felaktig rättstillämpning med avseende på artikel 223 FEUF och till en missuppfattning när den slog fast att fastställandet av de villkor eller krav för att parlamentsledamöterna ska kunna tillträda sina uppdrag omfattades av en befogenhet som är delad med medlemsstaterna, trots att det rör sig om en exklusiv befogenhet för unionen. Såsom framgår av domen av den 19 december 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), och av beslutet av den 20 december 2019, Puigdemont i Casamajó och Comín i Oliveres/parlamentet (C-646/19 P(R), EU:C:2019:1149), strider spansk rätt mot unionsrätten, eftersom det i spansk rätt införs ytterligare krav utöver de som föreskrivs i unionsrätten, vilka inte omfattas av det nationella valförfarandet, eftersom detta förfarande, enligt klagandena, avslutas med att resultatet tillkännages. Klagandena anser att det enligt artikel 12 i valakten ankommer på parlamentet att avgöra denna punkt såsom ett valklagomål som framförts till parlamentet med stöd av denna rättsakt. Tribunalen gjorde sig i den överklagade domen även

skyldig till underlåtenhet att pröva ett argument och till felaktig rättstillämpning, och åsidosatte artikel 47 i stadgan genom att avvisa argumentet att Konungariket Spanien saknade behörighet att lagstifta om kravet att avlägga eden om att respektera den spanska konstitutionen, vilket föreskrivs i artikel 224.2 i den spanska vallagen, såsom verkningslöst.

53 Klagandena anser vidare att tribunalen på ett rättsstridigt sätt ersatte motiveringen i skrivelsen av den 27 juni 2019 och missuppfattade dess lydelse, genom att i flera punkter i den överklagade domen påpeka att skrivelsen inte grundade sig på konstaterandet att klagandena inte hade erhållit ställning som parlamentsledamöter, utan endast på konstaterandet att de inte uppfyllde de formella villkoren för att utöva sina mandat.

54 Klagandena har dessutom gjort gällande att den överklagade domen innehåller en missuppfattning och en motstridig motivering och strider mot artiklarna 8 och 12 i valakten, artikel 39.2 i stadgan och domen av den 30 april 2009, Italien och Donnici/parlamentet (C-393/07 och C-9/08, EU:C:2009:275), eftersom tribunalen slog fast att parlamentet inte kunde beakta de resultat som tillkännagavs den 13 juni 2019, trots att detta tillkännagivande inte hade bestridits och utgjorde den enda rättsligt bindande rättsakt som parlamentet var skyldigt att beakta, med uteslutande av meddelandena av den 17 och den 20 juni 2019, vilka inte var bindande för parlamentet. Den omständigheten att Konungariket Spanien åsidosatte sin skyldighet till lojalt samarbete genom att inte meddela parlamentet de resultat som officiellt tillkännagavs den 13 juni 2019 befriar inte parlamentet från skyldigheten att beakta dessa.

55 Även om det antas att det var nödvändigt att meddela parlamentet resultaten, vilket klagandena har bestridit, anser de att tillkännagivandet av den 13 juni 2019, i motsats till vad som framgår av skälen i den överklagade domen, i vart fall var tillräckligt för att parlamentet skulle vara skyldigt att beakta att de hade valts till parlamentsledamöter.

56 Klagandena har vidare gjort gällande att det av skälen i den överklagade domen kan utläsas att parlamentet ska beakta vilken rättsakt som helst från de nationella myndigheterna, även de som dessa myndigheter har antagit utan att vara behöriga därtill, vilket strider mot domen av den 9 mars 1978, Simmenthal (106/77, EU:C:1978:49). Klagandena anser att dessa skäl även innebär ett åsidosättande av den omständigheten att unionsrätten, särskilt artiklarna 223.2 och 232 FEUF, inte ger medlemsstaterna rätt att besluta om upphävande, ens tillfälligt, av en parlamentsledamots mandat, och därigenom ändra antalet ledamöter och således parlamentets sammansättning. De har i detta hänseende gjort gällande att det mål som avgjordes genom domen av den 3 december 1992, Oleificio Borelli/kommissionen (C-97/91, EU:C:1992:491), skiljer sig från förevarande mål.

57 Samtidigt som klagandena har påpekat att denna punkt avser saken i målet och inte huruvida de villkor för att en talan om ogiltigförklaring ska kunna tas upp till sakprövning som föreskrivs i artikel 263 FEUF har iakttagits, har de även gjort gällande att det beslut som, enligt deras mening, har fattats av parlamentets talman om att hindra dem från att inta sina platser i parlamentet har medfört ett ”synnerligen allvarligt och aldrig tidigare skådat” åsidosättande av artikel 39.2 i stadgan och artikel 1.3 i valakten, avseende deras valbarhet, vilket strider mot de ståndpunkter som intagits av FN:s kommitté för mänskliga rättigheter och av Europeiska kommissionen för demokrati (nedan kallad Venedigkommissionen).

58 Slutligen gav tribunalen också i den överklagade domen uttryck för en missuppfattning eller felbedömde i vart fall innebörden av de ingivna inlagorna, genom att slå fast att det var utrett att klagandena inte hade iakttagit artikel 224.2 i den spanska vallagen, trots att en talan i detta avseende var anhängig vid Tribunal Constitucional (Författningsdomstolen, Spanien).

59 Vad för det andra gäller instruktionen av den 29 maj 2019 har klagandena hävdat att denna rättsakt, som berör dem direkt och personligen, inte kan skiljas från meddelandet av den 27 juni 2019 och att tribunalen missuppfattade, eller åtminstone i viss mån missuppfattade, de faktiska omständigheterna. Klagandena menar vidare att den överklagade domen innehåller motstridiga domskäl, eftersom tribunalen slog fast att verkningarna av denna instruktion hade upphört den 17 juni 2019. Domskälen i den överklagade domen är även grundade på en uppenbart felaktig rättstillämpning, eftersom det där anges att instruktionen av den 29 maj 2019 inte var orsaken till att det var omöjligt för klagandena att tillträda sina mandat.

60 Parlamentet och Konungariket Spanien anser att de argument som klagandena har anfört till stöd för den första grunden inte kan vinna framgång.

– *Domstolens bedömning*

61 Vad för det första gäller meddelandet av den 27 juni 2019 erinrar domstolen om att enligt artiklarna 5.1, 5.2 och 13.2 FEU ska parlamentet handla inom ramen för de befogenheter som det har tilldelats genom fördragen.

62 Vad gäller valet av parlamentsledamöter regleras förfarandet, i avsaknad av en enhetlig valordning, i varje medlemsstat av nationella bestämmelser, om inte annat följer av bestämmelserna i valakten, i enlighet med artikel 8 i denna akt (dom av den 22 december 2022, Junqueras i Vies/parlamentet, C-115/21 P, EU:C:2022:1021, punkt 60).

63 I artikel 12 i valakten föreskrivs att parlamentet ska ”beakta de valresultat som medlemsstaterna officiellt har tillkännagivit och avgöra sådana tvister som kan uppkomma på grund av bestämmelserna i denna akt, dock inte tvister som uppkommer på grund av nationella bestämmelser som akten hänvisar till”.

64 Såsom domstolen redan har slagit fast utesluter uttrycket ”beakta” i valakten allt utrymme för parlamentet att göra en skönsmässig bedömning när den utser valda ledamöter, eftersom det endast är de nationella myndigheterna som är behöriga att göra detta, i enlighet med det förfarande som föreskrivs i nationell rätt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 30 april 2009, Italien och Donnici/parlamentet, C-393/07 och C-9/08, EU:C:2009:275, punkterna 55 och 56 samt där angiven rättspraxis).

65 Det framgår av själva ordalydelsen i artikel 12 i valakten att det i detta sammanhang endast ankommer på parlamentet att avgöra de tvister som uppkommer på grund av valakten. Parlamentet har däremot ingen befogenhet att kan kontrollera att det nationella valförfarandet eller de nationella myndigheternas tillkännagivande av resultatet är rättsenligt eller förenligt med unionsrätten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 30 april 2009, Italien och Donnici/parlamentet, C-393/07 och C-9/08, EU:C:2009:275, punkterna 55–57, 60, 67 och 68). Detta gäller även i de fall då valakten hänvisar till nationell rätt.

66 Genomförandet av den fördelning av befogenheter mellan unionen och medlemsstaterna som föreskrivs i valakten säkerställs bland annat genom artikel 3 i arbetsordningen. I punkt 1 i den artikeln föreskrivs att medlemsstaternas behöriga myndigheter ska meddela parlamentet namnen på de valda ledamöterna. Endast de ledamöter vars namn finns med på den lista som de nationella myndigheterna har meddelat parlamentet omfattas därefter av de formaliteter som föreskrivs i artikel 3.2 och 3.3, inbegripet kontrollen av deras behörighet.

67 Den omständigheten att den lista som de nationella myndigheterna har meddelat parlamentet inte motsvarar de valresultat som en medlemsstat officiellt har tillkännagivit, i strid med vad som föreskrivs i artikel 12 i valakten, eller, mer allmänt, att denna lista innehåller felaktigheter eller brister, innebär inte att parlamentet kan bortse från namnen på de valda ledamöterna som de nationella myndigheterna officiellt har meddelat.

68 Förutom att kontrollen av att den lista över valda ledamöter som medlemsstaterna meddelat parlamentet är korrekt utgör en uppgift som i praktiken är omöjlig för parlamentet att genomföra, skulle den innebära att parlamentet gavs möjlighet att kontrollera det nationella valförfarandets förenlighet med unionsrätten, och således resultatet av de val som regleras av det förfarandet, vilket skulle strida mot den fördelning av befogenheter mellan unionen och medlemsstaterna som föreskrivs i valakten.

69 I det fullständiga system med rättsmedel som inrättats genom unionsrätten ankommer en sådan kontroll uteslutande på de nationella domstolarna, i förekommande fall efter en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, eller på EU-domstolen, när en talan om fördragsbrott har väckts vid den med stöd av artikel 258 FEUF (se, för ett liknande resonemang och analogt, beslut av domstolens vice ordförande av den 8 oktober 2020, Junqueras i Vies/parlamentet, C-201/20 P(R), EU:C:2020:818, punkt 66).

70 Det är mot bakgrund av dessa överväganden som domstolen ska pröva klagandenas argument avseende meddelandet av den 27 juni 2019.

71 I den överklagade domen fann tribunalen i huvudsak att meddelandet av den 27 juni 2019 inte hade ändrat klagandenas rättsliga ställning och att det således inte kunde bli föremål för en talan om ogiltigförklaring med stöd av artikel 263 FEUF, eftersom parlamentets talman, såsom tribunalen slog fast i punkterna 104, 114 och 117–119 i den domen, endast hade beaktat, såsom han var skyldig att göra, den lista över valda ledamöter som de spanska myndigheterna hade meddelat honom den 17 och den 20 juni 2019, vilken för honom utgjorde en redan existerande situation.

72 Tribunalen preciserade, i punkterna 130 och 131 i den överklagade domen, att även om det antas att kravet i artikel 224.2 i den spanska vallagen på att avlägga ed om att respektera den spanska konstitutionen strider mot unionsrätten på grund av att det inte ingår i det nationella valförfarandet som faller under medlemsstaternas behörighet, ankommer det inte på parlamentet och följaktligen inte heller på tribunalen att, inom ramen för den talan som väckts vid den, uttala sig i denna fråga, eftersom ett sådant bestridande ska avgöras av de nationella domstolarna, i förekommande fall efter en begäran om förhandsavgörande till EU-domstolen, eller direkt vid domstolen inom ramen för en talan om fördragsbrott enligt artikel 258 FEUF.

73 Tribunalen fann även, i punkterna 142–144 i den överklagade domen, att klagandenas argument att de formaliteter som var nödvändiga för tjänstgöring i parlamentet uteslutande skulle fullgöras vid denna institution inte vann stöd i domen av den 19 december 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115).

74 Klagandena har i sitt överklagande i huvudsak gjort gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning, underlåtenhet att pröva vissa argument och olika missuppfattningar när den slog fast att parlamentet var skyldigt att beakta den lista över valda ledamöter som de spanska myndigheterna officiellt hade meddelat parlamentet.

75 Det följer emellertid av övervägandena i punkterna 60–68 ovan att tribunalen – som inte missuppfattade innehållet i meddelandena av den 17 och den 20 juni 2019 eller innehållet i meddelandet av den 27 juni 2019 – inte gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning med avseende på artiklarna 8 och 12 i valakten och åsidosatte inte heller artikel 39.2 i stadgan när den slog fast att parlamentets talman inte kunde bortse från den lista över valda ledamöter som de spanska myndigheterna officiellt hade meddelat honom och vars riktighet han inte hade befogenhet att kontrollera, utan att åsidosätta den fördelning av befogenheter mellan unionen och medlemsstaterna som införts genom valakten.

76 Artikel 5.1 i valakten, i vilken det anges att den femårsperiod för vilken parlamentets ledamöter väljs börjar vid öppnandet av den första sessionen efter varje val, påverkar inte denna slutsats, eftersom denna bestämmelse endast fastställer tidsgränserna för parlamentsledamöternas mandat och inte reglerar fördelningen av befogenheter mellan Europeiska unionen och medlemsstaterna i fråga om val.

77 Så är inte heller fallet med domen av den 19 december 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115). Domstolen påpekar att i det mål som gav upphov till den domen hade Tribunal Supremo (Högsta domstolen) hänskjutit en begäran om förhandsavgörande till EU-domstolen angående den separata frågan om vid vilken tidpunkt en person som valts till parlamentet blir ledamot av denna institution, i syfte att fastställa från och med vilken dag vederbörande åtnjuter den immunitet som föreskrivs i artikel 9 andra stycket i protokollet om immunitet och privilegier, vilken är knuten till ställningen som ledamot. Domstolen slog i detta sammanhang fast att ställningen som parlamentsledamot hade erhållits från och med det officiella tillkännagivandet av valresultatet, vilket hade skett den 13 juni 2019 vad gäller det val som hölls i Spanien den 26 maj 2019. Domstolen tog däremot inte ställning till vilka slutsatser parlamentet skulle dra av de nationella myndigheternas meddelande om listan över valda ledamöter, och särskilt inte till frågan huruvida parlamentet var bundet av ett sådant meddelande, vilket inte var föremål för den hänskjutande domstolens frågor.

78 I själva verket ger domen av den 19 december 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), som inte på långa vägar ger stöd för klagandenas påståenden, tvärtom stöd för tribunalens bedömning, eftersom domstolen i punkt 69 i den domen påpekade att parlamentet inte har någon befogenhet att ifrågasätta lagenligheten av det officiella tillkännagivandet av valresultatet eller att kontrollera dess förenlighet med unionsrätten, vilket, såsom framgår av punkt 64 ovan, antyder att parlamentet är skyldigt att beakta de nationella myndigheternas officiella meddelanden om resultatet, såsom i förevarande fall meddelandet av den 17 juni 2019.

79 Tribunalen åsidosatte således inte domen av den 19 december 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), när den i punkt 130 i den överklagade domen fann att parlamentet var skyldigt att beakta den lista över valda kandidater som de nationella myndigheterna officiellt hade meddelat, eftersom parlamentet saknade befogenhet att utöva någon som helst kontroll över innehållet i denna lista.

80 Tribunalen kan inte heller klandras för att ha åsidosatt beslutet av den 20 december 2019, Puigdemont i Casamajó och Comín i Oliveres/parlamentet (C-646/19 P(R), EU:C:2019:1149), i vilket domstolens vice ordförande, innan hon beslutade, slog fast att det inte kunde uteslutas att det nationella valförfarandet, som omfattas av medlemsstaternas behörighet, ska anses avslutas när resultatet tillkännages, med uteslutande av efterföljande formaliteter. Även om det antas att Konungariket Spanien har överskridit sin behörighet genom att föreskriva den skyldighet att avlägga eden om att respektera den spanska konstitutionen som föreskrivs i artikel 224.2 i den spanska vallagen, påverkar denna omständighet, såsom tribunalen slog fast i punkt 139 i den överklagade domen, nämligen inte skyldigheten för parlamentets talman att beakta det valresultat som de nationella myndigheterna officiellt har meddelat honom.

81 Det framgår av den överklagade domen att tribunalen inte uttalade sig om huruvida Konungariket Spanien, mot bakgrund av artikel 223.2 FEUF och artikel 8 i valakten, hade behörighet att uppställa kravet i artikel 224.2 i den spanska vallagen eller om detta krav stred mot unionsrätten. Efter att i punkt 117 i den överklagade domen, av skäl som inte är föremål för missuppfattning, ha påpekat att klagandena inte hade avlagt eden om att respektera den spanska konstitutionen, som föreskrivs i nämnda artikel 224.2, fann tribunalen tvärtom i punkt 131 i den överklagade domen, utan att göra sig skyldig till felaktig rättstillämpning eller underlåtenhet att pröva vissa argument, att parlamentet, på samma sätt som det inte kunde ifrågasätta lagenligheten av den lista över valda kandidater som de spanska myndigheterna officiellt hade meddelat den 17 juni 2019, själv saknade behörighet att avgöra sådana frågor. Av detta drog tribunalen med rätta, i punkt 135 i samma dom, slutsatsen att klagandenas argument att de spanska myndigheterna saknade behörighet att föreskriva skyldigheten i artikel 224.2 i den spanska vallagen var verkningslöst.

82 Mot bakgrund av det ovan anförda finner domstolen att klagandenas argument mot de skäl som tribunalen angav för fullständighetens skull i punkterna 132–134 i den överklagade domen, där tribunalen fann att parlamentet inte hade exklusiv behörighet att fastställa villkoren och kraven för att ledamöterna skulle kunna tillträda sina uppdrag, är verkningslösa.

83 Den omständigheten att parlamentet, efter meddelandet av den 27 juni 2019, antog beaktandet av den 13 januari 2020 om att tillåta klagandena att inta sina platser utan att först pröva deras behörigheter, och således drog de slutsatser som parlamentet ansåg sig behöva dra av domen av den 19 december 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), kan hursomhelst inte ändra den rättsliga arten av meddelandet av den 27 juni 2019, såsom tribunalen fastställde den i punkterna 121 och 122 i den överklagade domen.

84 Det ska vidare preciseras att i motsats till vad klagandena har gjort gällande är ovanstående bedömning inte detsamma som att tillåta medlemsstaterna att frångå den fördelning av befogenheter som föreskrivs i valakten eller att åsidosätta artiklarna 223.2 och 232 FEUF, eftersom eventuell bristande efterlevnad av dessa bestämmelser kan överklagas till nationella domstolar, i förekommande fall efter en begäran om förhandsavgörande till EU-domstolen, eller direkt vid EU-domstolen med stöd av artikel 258 FEUF.

85 Vad för det andra gäller instruktionen av den 29 maj 2019 fann tribunalen, efter att ha beskrivit och analyserat dess innehåll, i punkterna 184 och 185 i den överklagade domen, att denna instruktion inte hindrade klagandena från att vidta de formaliteter som krävdes för att de skulle kunna tillträda som ledamöter, det vill säga avge förklaringen om att de inte innehade något uppdrag som var oförenligt med uppdraget som parlamentsledamot och förklaringen om ekonomiska intressen, och att den således inte var orsaken till att de inte kunde inta sina platser i parlamentet från och med öppnandet, den 2 juli 2019, av det första sammanträdet efter valet. I punkterna 186 och 187 i den överklagade domen fann tribunalen att denna instruktion inte hade förändrat klagandenas rättsliga ställning och att deras yrkande om ogiltigförklaring av instruktionen följaktligen skulle avvisas.

86 För att komma fram till denna slutsats ansåg tribunalen, i punkterna 179–182 i den överklagade domen, för det första, att denna instruktion, genom vilken parlamentets talman endast angav att tillträdet till ”välkomstbyn” skulle ”frysas” eller tillfälligt nekas och att de spanska ledamöterna inte skulle ackrediteras tillfälligt i väntan på att de spanska myndigheterna skulle meddela de slutgiltiga resultaten, var att likställa med en intern organisatorisk åtgärd och att den var av provisorisk karaktär, eftersom dess verkningar upphörde vid tidpunkten för detta meddelande. För det andra påpekade tribunalen att det följde av det förhållandet att instruktionen av den 29 maj 2019 var av provisorisk karaktär att den inte påverkade klagandenas möjlighet att senare erhålla en permanent ackreditering. För det tredje erinrade tribunalen om att det var den omständigheten att klagandena inte fanns med i de spanska myndigheternas meddelande om den officiella listan över resultaten som utgjorde hinder för att de skulle kunna inta sina platser, och inte att de inte hade avgett förklaringen om ekonomiska intressen och förklaringen om att de inte innehade något uppdrag som var oförenligt med uppdraget som parlamentsledamot, eftersom dessa förklaringar enligt arbetsordningen kunde undertecknas efter det att det första parlamentssammanträdet efter valet hade öppnats.

87 I motsats till vad klagandena har gjort gällande framgår det inte av handlingarna i målet att tribunalen gav uttryck för en missuppfattning i den överklagade domen eller att den missuppfattade de faktiska omständigheterna genom att bedöma instruktionen av den 29 maj 2019 som en separat rättsakt i förhållande till meddelandet av den 27 juni 2019, och genom att anse att verkningarna av denna instruktion hade upphört den dag då de spanska myndigheterna officiellt meddelade resultaten, det vill säga den 17 juni 2019. Argumentet att rätten till försvar har åsidosatts till följd av de påstådda missuppfattningarna kan följaktligen inte heller godtas.

88 När det gäller den eventuella motstridigheten mellan skälen i punkt 181 i den överklagade domen, i vilken tribunalen slog fast att den omständigheten att klagandena inte hade avgett förklaringen om ekonomiska intressen och förklaringen om att de inte innehade något uppdrag som var oförenligt med uppdraget som parlamentsledamot inte hindrade dem från att inta sina platser i parlamentet från och med öppnandet av det första sammanträdet efter valet, och skälen i punkt 183 i den domen, i vilken tribunalen angav att klagandena inte hade påstått att instruktionen av den 29 maj 2019 hade hindrat dem från att avge dessa förklaringar, konstaterar domstolen att denna punkt 183, såsom framgår av användningen av uttrycket ”dessutom”, är överflödig i förhållande till skälen i punkterna 179–182 i nämnda dom, vilka inte bygger på felaktig rättstillämpning eller missuppfattning. Klagandenas argument som specifikt riktar sig mot nämnda punkt 183 är följaktligen verkningslösa.

89 Slutligen gjorde tribunalen sig inte skyldig till felaktig rättstillämpning i punkterna 184–187 i den överklagade domen när den av skälen i bland annat punkterna 179–182 i den domen drog slutsatsen att instruktionen av den 29 maj 2019 inte var orsaken till att klagandena inte kunde inta sina platser i parlamentet och att den inte ändrade deras rättsliga ställning varför klagandenas yrkande om ogiltigförklaring av denna instruktion därför inte kunde tas upp till sakprövning.

90 Av det ovan anförda följer att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den första grunden.

Den andra grunden

– *Parternas argument*

91 Genom den andra grunden, som åberopats i andra hand, har klagandena kritiserat tribunalen för att ha gjort en felaktig tolkning av fördelningen av befogenheter mellan de nationella myndigheterna och parlamentet enligt artikel 12 i valakten. Klagandena har därigenom uppmanat domstolen att ompröva den rättspraxis som följer av domen av den 30 april 2009, Italien och Donnici/parlamentet (C-393/07 och C-9/08, EU:C:2009:275). De anser särskilt att parlamentet i vilket fall som helst, utan att åsidosätta effektivitetsprincipen, var behörigt att pröva ett valklagomål enligt artikel 3.1 i arbetsordningen, och att tribunalen i den överklagade domen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den slog fast att valakten uteslöt att parlamentet hade behörighet att pröva klagomål som grundas på nationell rätt, även när det i valakten hänvisas till nationell rätt. Klagandena har tillagt att unionsdomstolen bör kunna pröva alla rättsakter som berövar en parlamentsledamot dess rättigheter.

92 I tredje hand har klagandena gjort gällande att artikel 12 i valakten eller någon annan bestämmelse i denna akt, i stadgan för Europaparlamentets ledamöter eller i unionsrätten, av vilken det framgår att parlamentet är bundet av medlemsstaternas meddelanden i fråga om val, även om de överskrider sin befogenhet, strider mot primärrätten, särskilt mot artiklarna 10 och 14 FEU samt artikel 39.2 i stadgan.

93 Parlamentet och Konungariket Spanien har i huvudsak gjort gällande att det, med hänsyn till domstolens slutsats avseende den första grunden, inte finns anledning för domstolen att pröva den andra grunden i den del den ifrågasätter den rättspraxis som följer av domen av den 30 april 2009, Italien och Donnici/parlamentet (C-393/07 och C-9/08, EU:C:2009:275).

94 Parlamentet anser vidare att klagandenas invändning om rättsstridighet inte kan tas upp till sakprövning, eftersom den har framställts för första gången inom ramen för överklagandet eller, i andra hand, att den ska avslås eftersom den är ogrundad.

– *Domstolens bedömning*

95 Genom den andra grunden har klagandena gjort gällande att tribunalen gjorde en felaktig tolkning av fördelningen av befogenheter mellan unionen och medlemsstaterna i fråga om val, närmare bestämt av artikel 12 i valakten, genom att i den överklagade domen tillämpa den rättspraxis som följer av domen av den 30 april 2009, Italien och Donnici/parlamentet (C-393/07 och C-9/08, EU:C:2009:275). Det framgår emellertid av de skäl som angetts för att bemöta den första grunden för överklagandet, särskilt i punkterna 59–67 ovan, att dessa argument inte kan godtas.

96 Vad gäller den invändning om rättsstridighet som klagandena har framställt i andra hand, erinrar domstolen om att den i ett mål om överklagande enligt fast rättspraxis endast är behörig att pröva tribunalens bedömning av de grunder och argument som har behandlats vid den. Om en part tilläts att vid domstolen åberopa en ny grund som denne inte åberopat vid tribunalen, skulle detta nämligen innebära att vederbörande vid domstolen, vilken har en begränsad behörighet i mål om överklagande, tilläts anhängiggöra en mer omfattande tvist än den som anhängiggjorts vid tribunalen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 29 februari 2024, Euranimi/kommissionen, C-95/23 P, EU:C:2024:177, punkt 53 och där angiven rättspraxis).

97 Förutom att klagandenas invändning om rättsstridighet inom ramen för den andra grunden i förevarande fall inte åtföljs av några preciseringar som gör det möjligt att bedöma huruvida den är välgrundad, framgår det av handlingarna i målet att denna invändning om rättsstridighet har framställts för första gången inom ramen för överklagandet. Grunden kan följaktligen inte tas upp till sakprövning.

98 Härav följer att talan inte kan vinna bifall såvitt avser någon del av den andra grunden.

Den tredje och den fjärde grunden

– *Parternas argument*

99 Genom den tredje grunden har klagandena i huvudsak gjort gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning och inte gav någon tillräcklig motivering i den överklagade domen, försåvitt tribunalen fann att talmannens vägran att ta ett brådskande initiativ med stöd av artikel 8 i arbetsordningen inte utgjorde en rättsakt mot vilken talan kan väckas med stöd av artikel 263 FEUF. Klagandena anser att tribunalen i förevarande fall felaktigt slog fast att en sådan vägran inte hade något samband med vägran att tillerkänna dem ställningen som parlamentsledamöter. Enligt klagandena åsidosatte tribunalen, genom att döma på det sätt som den gjorde, parlamentets skyldighet att bistå sina ledamöter, vilken följer av artikel 5.2 i arbetsordningen. Klagandena har även angett att om den överklagade domen ska tolkas så, att tribunalen ansåg att den omtvistade vägran inte utgjorde en rättsakt, är den överklagade domen behäftad med en felaktig rättstillämpning och en missuppfattning.

100 Genom den fjärde grunden har klagandena i huvudsak gjort gällande att tribunalen i den överklagade domen gav uttryck för en missuppfattning när den slog fast att klagandena inte hade framställt någon begäran om fastställelse av immunitet med stöd av artiklarna 7 och 9 i arbetsordningen. Klagandena anser även att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning och åsidosatte den rättspraxis som följer av domen av den 21 oktober 2008, Marra (C-200/07 och C-201/07, EU:C:2008:579), när den slog fast att vägran att meddela en sådan begäran vid ett plenarsammanträde inte medförde några rättsverkningar mot vilka talan kan väckas med stöd av artikel 263 FEUF.

101 Parlamentet och Konungariket Spanien har i huvudsak gjort gällande att om överklagandet inte ska avvisas såvitt gäller den tredje grunden, kan det i alla fall inte vinna bifall på denna grund. De har gjort gällande att den fjärde grunden ska avvisas såsom verkningslös eller, i annat fall, att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser denna grund heller.

– *Domstolens bedömning*

102 Genom den tredje och den fjärde grunden uppkommer gemensamma frågor om förhållandet mellan och innehållet i de mekanismer för att fastställa immunitet och privilegier som föreskrivs i artiklarna 7 och 9 respektive i artikel 8 i arbetsordningen. Det är därför lämpligt att behandla dessa frågor tillsammans.

103 I punkterna 155–158 i den överklagade domen slog tribunalen fast att den omständigheten att talmannen avstod från att ta ett brådskande initiativ till att bekräfta Puidgemont i Casmajós och Juan Comín i Oliveres immunitet och privilegier med stöd av artikel 8 i arbetsordningen inte berodde på talmannens eventuella vägran att tillerkänna dem ställningen som parlamentsledamöter, utan på att han inte utnyttjade sitt skönsmässiga utrymme att ta eller inte ta ett sådant initiativ. Tribunalen drog härav slutsatsen att underlåtenheten att utöva ett sådant utrymme inte kunde utgöra föremål för en talan om ogiltigförklaring med stöd av artikel 263 FEUF. Tribunalen preciserade dessutom, genom dessa skäl som angetts för fullständighetens skull, att även om det antas att talmannens underlåtenhet att ta ett sådant initiativ berodde på talmannens påstådda vägran att tillerkänna klagandena ställningen som parlamentsledamöter, skulle en sådan vägran under alla omständigheter sakna bindande verkan för de spanska myndigheterna.

104 I punkterna 160–167 i den överklagade domen underkände tribunalen, på grund av att den rättsakt som argumenten avsåg var obefintlig, de argument genom vilka klagandena, med avseende på artikel 9.1 i arbetsordningen, bestred talmannens vägran att meddela det ansvariga utskottet deras begäran om fastställelse av immunitet och privilegier, med motiveringen att de inte hade framställt någon sådan begäran med stöd av artiklarna 7 och 9 i arbetsordningen.

105 I artikel 7 i arbetsordningen regleras fastställandet av parlamentsledamöternas immunitet och privilegier. I punkt 1 i den artikeln föreskrivs det att om det finns misstankar om att en ledamots eller en före detta ledamots immunitet och privilegier redan har kränkts eller kan komma att kränkas av en medlemsstats myndigheter, får en begäran lämnas in om att parlamentet i enlighet med artikel 9.1 ska besluta om huruvida någon kränkning av denna immunitet och dessa privilegier kan förväntas eller redan har skett. Ordalydelsen i artikel 7.5 i arbetsordningen innebär att beslutet att inte bifalla en sådan begäran kan bli föremål för en talan om ogiltigförklaring med stöd av artikel 263 FEUF.

106 I artikel 9.1 och 9.2 i arbetsordningen, som avser förfaranden i frågor som rör immunitet, preciseras att den begäran om fastställelse av immunitet och privilegier som avses i artikel 7.1 i arbetsordningen får inges till parlamentet av en ledamot eller före detta ledamot eller av en annan ledamot som ska få företräda den berörda ledamoten eller före detta ledamoten. I artikel 9.3–9.14 i arbetsordningen anges det förfarande som är tillämpligt på en sådan begäran, vilket särskilt ska omfatta en granskningsfas i parlamentets ansvariga utskott, möjligheten för ledamoten eller den före detta ledamoten att höras och lägga fram all bevisning som vederbörande anser vara relevant, behandling i parlamentet av utskottets förslag till beslut samt meddelande om den vidtagna åtgärden till ledamoten eller den före detta ledamoten och den berörda medlemsstaten.

107 I artikel 8 i arbetsordningen regleras hur talmannen ska vidta brådskande åtgärder för att bekräfta en ledamots immunitet. I denna artikel föreskrivs att om en ledamot grips eller får sin rörelsefrihet begränsad på ett sätt som uppenbart kränker ledamotens immunitet och privilegier, får talmannen, efter samråd med det ansvariga utskottets ordförande och föredragande, brådskande

ta initiativ till att bekräfta ledamotens immunitet och privilegier. Talmannen ska, vid utnyttjande av denna befogenhet, meddela utskottet sitt initiativ, vilket utskottet ska ta upp till behandling vid påföljande sammanträde, och informera parlamentet om det.

108 Det följer av dessa bestämmelser att det i arbetsordningen föreskrivs två olika mekanismer för att skydda ledamöternas privilegier och immunitet. Den ena mekanismen, som föreskrivs i artiklarna 7 och 9 i arbetsordningen, ska initieras efter en begäran riktad till parlamentets talman och behandlas i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 9, vilket bland annat syftar till att säkerställa den berörda ledamotens eller före detta ledamotens rättigheter. Begäran ger upphov till ett beslut av parlamentet, vilket enligt artikel 7.5 i arbetsordningen kan bli föremål för en talan om ogiltigförklaring med stöd av artikel 263 FEUF. Den andra mekanismen, som föreskrivs i artikel 8 i arbetsordningen, omfattas däremot av talmannens individuella initiativ, varvid talmannen själv beslutar. Den regleras inte av några förfarandemässiga formkrav; talmannen är endast skyldig att meddela det behöriga utskottet och parlamentet därom.

109 I motsats till artiklarna 7 och 9 i arbetsordningen ger alltså artikel 8 i arbetsordningen talmannen befogenhet att själv brådskande ta initiativ för att bekräfta en ledamots immunitet och privilegier, när de villkor som föreskrivs i denna artikel är uppfyllda. Det framgår även av systematiken i denna artikel, jämförd med övriga bestämmelser i arbetsordningen, att talmannen inte är skyldig att ta ett sådant initiativ, utan har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning som medför att ledamöterna inte kan kräva att talmannen ska inta en viss ståndpunkt (se, analogt, dom av den 9 december 2014, Schönberger/parlamentet, C-261/13 P, EU:C:2014:2423, punkt 24).

110 Domstolen drar härav följande slutsatser. Såsom tribunalen på ett tillräckligt motiverat sätt och utan att göra sig skyldig till felaktig rättstillämpning med avseende på artikel 5.2 i arbetsordningen slog fast i punkterna 155–157 i den överklagade domen, ska den omständigheten att talmannen inte utnyttjade sin möjlighet enligt artikel 8 i arbetsordningen, vilket inte är en konsekvens av hans påstådda vägran att tillerkänna klagandena ställning som parlamentsledamöter, utan av att han utövade sitt stora utrymme för skönsmässig bedömning, inte utgöra en rättsakt mot vilken talan kan väckas i den mening som avses i artikel 263 FEUF.

111 Vad gäller klagandenas argument mot de skäl som tribunalen angav för fullständighetens skull i punkt 158 i den överklagade domen ska dessa avvisas såsom verkningslösa.

112 Det framgår dessutom av handlingarna i målet att tribunalen inte i den överklagade domen gav uttryck för någon missuppfattning när den i punkterna 163 och 164 i den domen slog fast att klagandenas begäran om fastställelse av immunitet och privilegier grundade sig på artikel 8.1 i arbetsordningen, och inte på artiklarna 7 och 9 i denna, vilka klagandena inte nämnde i sin begäran.

113 Tribunalen slog också med rätta fast, i punkterna 165 och 166 i den överklagade domen, att klagandenas överklagande av talmannens påstådda vägran att meddela det behöriga utskottet deras begäran riktade sig mot en materiellt obefintlig rättsakt, i avsaknad av en begäran framställd på grundval av artiklarna 7 och 9 i arbetsordningen. Ett sådant förhandsmeddelande för granskning av det behöriga utskottet avser nämligen endast ansökningar om fastställande av privilegier och immunitet som ingivits med stöd av artiklarna 7 och 9 i arbetsordningen, vilka, såsom anges i punkterna 107 och 108 ovan, föreskriver en mekanism som är skild från den som föreskrivs i artikel 8 i arbetsordningen.

114 Domstolen preciserar vidare att klagandena inte kan vinna framgång med argumentet att tribunalen, genom att döma som den gjorde, åsidosatte domen av den 21 oktober 2008, Marra (C-200/07 och C-201/07, EU:C:2008:579), eftersom den domen avser den separata frågan om vilka slutsatser en nationell domstol, vid vilken en talan mot en parlamentsledamot har väckts, ska dra av att denne har framställt en begäran om fastställelse av immunitet och privilegier till parlamentet. Hursomhelst går det inte att dra några slutsatser om arten av avsaknaden av ett sådant brådskande initiativ som det som föreskrivs i artikel 8 i arbetsordningen.

115 Av det ovan anförda följer att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den tredje och den fjärde grunden. Överklagandet ska således ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

116 Enligt artikel 184.2 i domstolens rättegångsregler ska domstolen besluta om rättegångskostnaderna när överklagandet avvisas eller ogillas.

117 Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 184.1 i rättegångsreglerna ska tillämpas i mål om överklagande, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

118 Parlamentet har yrkat att klagandena ska ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klagandena har tappat målet, ska de bära sina rättegångskostnader och ersätta de rättegångskostnader som uppkommit för parlamentet, inbegripet de kostnader som är hänförliga till det interimistiska förfarandet i mål C-600/22 P-R.

119 I enlighet med artikel 184.4 i rättegångsreglerna får domstolen besluta att en intervenient i första instans som inte själv har överklagat ska bära sina rättegångskostnader när denna intervenient har deltagit i den skriftliga eller den muntliga delen av förfarandet vid domstolen. I förevarande fall beslutar domstolen att Konungariket Spanien, som intervenerade i första instans och som har deltagit i den skriftliga delen av förfarandet vid domstolen, ska bära sina rättegångskostnader, inbegripet de kostnader som är hänförliga till det interimistiska förfarandet i mål C-600/22 P-R.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (fjärde avdelningen) följande:

1) Överklagandet ogillas.

2) Carles Puigdemont i Casamajó och Antoni Comín i Oliveres ska bära sina rättegångskostnader och ersätta de kostnader som uppkommit för Europaparlamentet.

3) Konungariket Spanien ska bära sina rättegångskostnader.

Underskrifter